

OD ISTOG AUTORA

KONSTANTINOVO RASKRŠĆE

DUGE NOĆI I CRNE ZASTAVE

ZNAMENJE ANĐELA

KAINOV OŽILJAK (sa Vladimirom Kecmanovićem)

KIŠNI PSI

OLUJNI BEDEM

TRILOGIJA NEMANJIĆI

(sa Vladimirom Kecmanovićem)

U IME OCA

DVA ORLA

U IME SINA

DEJAN STOJILJKOVIĆ

LEVA
STRANA
DRUMA

■ Laguna ■

Copyright © Dejan Stojilković
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

LEVA STRANA DRUMA

PANTELEJSKE HEROJSKE HRONIKE #1

Sadržaj

Marko Šelić: <i>Obe strane drumu</i>	9
Intro	15
Leva strana drumu	17
Heroji ulice	42
Crv sumnje ili Durlanski masakr kratežom . . .	72
Das ist Winjak!	97
Lopuže poput nas.	249
Kume, izgore ti džamija	301
Outro	333
<i>Beleška autora.</i>	335
<i>O autoru.</i>	339

INTRO

Prvo idu drevne mudrosti.

Život počinje u tridesetoj...

ili

Svaka ulica ima svoj kraj.

ili

Miroslav i ja smo pederi, jebemo se u zdrav mozak.

Posle idu pivo i girice, u lokalnu koji je odmah tu, iza ugla. Za stolom gde su svi jednaki, i glupaci i filozofi, i dangube i radnici, i alkosi i trezvenjaci. Sedimo, ortaci i ja, čekamo da *Mančester Siti* uvalja gol *Čelsiju* i to čekanje prekraćujemo vinjacima. Čekamo da prođe još jedan dosadan dan, čekamo da bude bolje, čekamo da izađe novi album grupe *Stereo MC's*...

Čekamo, čekamo, čekamo...

A onda, negde u gluvo doba se razidemo... I ja se vraćam na Pantelej, popijem malo vode na česmi u porti crkve, tri metra od mesta gde se desila istorija. Malo razmišljam o tome kako je Stefan Nemanja učio velikog

Barbarosu da koristi nož i viljušku i kako se ovaj udavio kasnije u nekom azijskom potoku, ne stigavši da shvati da je život satkan od malih stvari i velikih gluposti.

Na kraju se dovlačim u svoju sobu, palim televizor i gledam programe na kojima su političari, turbo-folk zvezde, uvek iste bajate vesti... i shvatam da ne mogu da spavam.

Zato uzimam hartiju u ruke i presavijam je napola.

Vrh olovke škripeći klizi po glatkoj beloј površini...

I dok na brdima oko Niša gamižu rumene senke jutra, pišem:

Bio jednom jedan Grad...

LEVA STRANA DRUMA

*A sačmara moja tu je i drugo što treba
Trošićemo tuđe pare to ne smetni s uma
Ispod stotke ga ne spuštam niko nas ne vreba
Vozićemo sve do kraja levom stranom drumu**

Tom Vejts

Bežeći od dosade Vojvoda i ja odlazimo na neka manje snobovska mesta gde ljudi leže ispod stolova i niko ih ne dira, pivo se toči u velike krige a drusnu konobaricu svi zovu po imenu i štipaju za dupe. Upadamo u zadimljenu birtiju kao u rudarsko okno gde kroz izmaglicu od duvanskog dima u nas blenu naše kolege, voštanožute face sa većitim filozofskim pitanjem na vrhu usana utrnutih od džibre:

Je l' stigla penzija?

Nemam pojma. Nosim sa sobom papirnatu kesu koju nam je ulični prodavac napunio kikirikijem. Dok čekamo

* Preveo Aleksandar Blagojević (Tom Waits, „Sabljasti trombon“, Odabrane pesme 1976–1995, Gradina/SKC, Niš, 1997).

da stigne prva tura, Vojvoda mi objašnjava razliku između „pinatsa“ i „birnatsa“.

„Vidiš...“, kaže on uz široki pokret rukom kojim prinosi zipo upaljač cigareti zadenutoj između usana, „’pinats’, to ti je običan kikiriki, onaj koji jedu deca... Onaj što možeš da kupiš u bilo kojoj prodavnici. ’Birnats’, to ti je veliki, pečeni kikiriki, dobro posoljen, toliko da su na zrnima zalepljene velike gromuljice soli... On se jede isključivo uz pivo...“

„Aha...“, klimam glavom ne kapirajući zašto mi ovo govori.

Na kraju krajeva, kikiriki je samo kikiriki. Zar ne?

Dalje razgovor ide svojim tokom. Ženskinje, muzika i Premijer liga. Krigle piva se kotrljaju po drvenom astalu, kao ono kamenje u pesmi Boba Dilana, što se na njega ne hvata mahovina.

Peta, šesta, sedma tura... Muti mi se u glavi i zato prelazim na vinjak.

Vojvoda i dalje junački forsira pivarke. Malo se zajapurio u licu i non-stop ide u klonju. Razgovor nam je dobio na nivou i živosti. Kako ono kažu stari Latini? *Vinum verba ministrat*? Trebalo bi da je tako.

Postoji jedna interesantna stvar u tom pijanom naklapanju. Uglavnom svako priča za sebe i uopšte ne čuje onog drugog šta govori. Jednostavno sačekaš da sagovornik završi sa onim što ima da kaže i počneš da kenjaš nešto što je tebi u tom trenutku važno. Držiš monolog usred kvazirazgovora. Tako se prazniš.

Usred sveg tog našeg prokenjavanja za sto nam seda jedan čiča. U stvari, nije se radilo o čiči, tip se, otkriću to malo kasnije, bližio pedesetoj, ali je zbog veoma humanog

tretmana gospodina Života izgledao tako kako je izgledao: matoro i oronulo, kao da ima minimum šezdeset. Ili kao da ga je pregazio tramvaj. I to više puta.

Za tren smo začutili obojica. Pogledali smo ga, misleći da je u pitanju neki matoro alkos koji će ili da se ogrebe za piće ili makar cigaretu, ili da nas časti sa pet-šest tura i dva'es' čevapa sa lukom i da nam priča svoju životnu priču, recimo to kako je nekad kamionom prošao pola Evrope, zaradio mnogo love i sve to spiskao na provod i kurve... Vojvoda je, za razliku od mene, bio i iznerviran jer ga je lik prekinuo u izlaganju fascinacije oružjem, naročito beretama i koltovima (nešto što mi je pričao već sto puta uz obaveznu „ovako se repetira utoka“ gestikulaciju praćenu onomatopejom: *klik-klak!* i *beng-beng!*), i zato ga je odmah nabusito upitao:

„Je l' si pitao ti nekog da sedneš? A, matoro?“

Tip se samo blaženo nasmešio i rekao:

„Bez nervoze, mladi gospodine, izvinjavam se ako sam vas prekinuo u nečemu...“

„Pa jesi nas prekinuo.“

„Izvinjavam se još jednom, ali nisam mogao da odolim iskušenju i ne pridružim vam se...“

O, neeeee..., pomislih. *Sad će da bude ono: „I ja sam bio nekad tako lud, mlad i glup, te davne šes'et osme, al' sam počeo da pijem i da se drogiram, pa sam se tako sjebao za ceo vek...“*

„Gledam vas...“, započe on, „mladi, pametni dečaci, baš kao što sam i ja bio nekad... Pa, reko' sebi, zašto da ne sednem kraj njih i ponudim im taj poslić?“

„Poslić?“, Vojvoda upitno podiže obrve.

„Da, ništa posebno... Čista zajebancija.“

Zajebancija? Sad će deda da traži da mu prebijemo komšiju što mu je posekô orah ili da upadnemo kod nekog u garažu i skinemo mu felne sa novog bemvejca.

„Tačnije, u pitanju je ponuda kakva se ne odbija“, dopuni sebe matori.

„Ponuda?“, opet se začudi Vojvoda.

Aha. Znači ima da izvadi iz džepa polovnu čuku ili polutku dopa i da nam ih prodaje za bagatelu. Đubre matoro.

„Jedan moj prijatelj...“, započe on.

...*Jebe mi ženu, dopunih ga ja u mislima.*

„Ima malih novčanih poteškoća...“

...*Uzajmio sam mu 10.000 maraka a on ne vraća, pa bih, eto, voleo da mu prebijete kolena.*

„Velikih poteškoća...“

...*U stvari, ja sam mu već razbio glavu pajserom, pa bih hteo da vas zamolim da mi pomognete da zakopamo leš u Bujanjskoj šumi.*

„Ali hajde prvo da popijemo nešto, pa da onda razgovaramo o poslu. Važi?“

Nasmešio nam se predusretljivo, otkrivši nam pritom da je četkicu za zube zaturio iza veš-mašine u vreme dok je još drug Tito bio živ, i okrenuo se ka šanku koji se, kroz zavesu od dima, nazirao u dnu prostorije.

„Desanka! Deso, bre!“, pozvao je konobaricu otkrivši nam da je ovde redovan gost.

Desa se pojavila desetak sekundi potom, vrcajući debelom guzicom, prišla je našem stolu, podbočila se kao trudnica i upitala ga:

„Šta se dereš, bre, Suvajac? Nije ti ovo pijaca.“

„Deso, dušo...“, nasmeši se on snishodljivo, gladeći je pritom po butini, „daj jednu stomakliju i donesi mladoj gospodi šta piju. Vidi ima li nešto na roštilju pa nam i to doturi malo kasnije, važi?“

„Sve za tebe srce...“, reče veselo pozamašna Desa i ode da ubije neku mačku, jer valja od nečeg spremiti ćevape koje ćemo jesti malo kasnije.

Gospodin Suvajac (ime ili prezime, šta li je već, pristajalo mu je savršeno, i likom i psihom je podsećao na sasušenu smokvu) okrenu se ka nama.

„Tako...“, reče zadovoljno, „sad, da nastavim. Dakle, jedan moj prijatelj je u gadnim govnama. Postoji samo jedan način da se iz njih izvuče. Ja i još neki moji drugari smo mu, eto, dali tu šansu...“

„Pređi, bre, na stvar, Suvanjac“, prekide ga nervozno Vojvoda.

„Suvajac, ne Suvanjac“, ispravi ga matori.

„Šta je da je... Kaži nam šta u stvari hoćeš od nas...“

„Za početak hoću da uzmete OVO...“, reče Suvajac i elegantnim pokretom položi na sto pred nas dve novčaniće od po sto nemačkih maraka. Došlo mi je da, kao Gaga Nikolić u *Poslednjem krugu u Monci*, kažem: *Galantno, nema šta...* Ali ovaj pokretni sunđer pred nama nije imao ničeg gospodskog u sebi, naprotiv, podsećao je na golemog prevejanog štakora.

„Šta je to?“, upitah zbunjeno.

„Pa vidiš valjda da je kinta, kretenu“, odgovori mi Vojvoda glasom u kojem sam nazreo prizvuk pohlepe. Uvek je bio lakom na pare, žene i alkohol. Na ovo treće naročito.

„Mala akontacija...“, nastavi Suvajac, „a kad završimo posao, dobićete još po dvesta...“

U redu, kog treba da ubijemo?, prođe mi pitanje kroz glavu.

„Šta je u pitanju, matori?“, upita ga Vojvoda, već vidno zainteresovan.

„Ne mogu vam to objasniti ovde u kafani, nije sigurno. Otići ćemo na lice mesta i tamo će vam sve biti jasno...“

„Aha...“, klimnuh glavom odobravajući.

U tom trenutku stiže i debela Desa sa ovalom punim ćevapa i parčićima prepečenog hleba koji se u kafanskom žargonu naziva „albanska salata“. Vojvoda oduševljeno kreće u tamanjenje roštilja, čime potvrđuje da nije lakom samo na alkohol, pare i žene već i na hranu.

Suvajac pokazuje da se ipak ne razlikuje mnogo od svojih vršnjaka i kolega birtijaša i počinje da nam prepričava kako se najbolji ćevapi služe u jednoj kafani u Leskovcu čija je vlasnica njegova bivša švalerka čiji je muž hteo da ga odstrelji da kojim slučajem nije... Itd., itd... Kenja on tako, smica one stomaklije iz dva cima, gotovo na eks, pritom zadovoljno mljacka ustima, uživa čovek u svakom gutljaju, pravi alkos. Meni sve nešto kao sumnjivo, al' se trudim da ostanem hladan, mezetim one ćevape, pratim Suvajčev tempo duplim vinjacima, vidim da ga nervira to što mogu da popijem više od njega i to mi pričinjava neko neobjašnjivo zadovoljstvo. A on kenja li kenja, za pola sata nam je ispričao šta mu se sve događalo u rasponu od sedamdesetih do devedesetih, ja ga kao slušam, pijuckam vinjak, a Vojvoda tamani one ćevape kao gladna godina, gotovo i da ne diše, samo s vremena na vreme podigne glavu, promrmlja nešto Suvajcu u znak odobravanja i nastavi sa ožderavanjem.

„...I tako, pustim ja mašinu na ler, a nju zgrabim za sisu. Gde ćeš sad, kurvo?! Mislim se... Ima da padne karanje, ima da je rasturim“, zapenio Suvajac da nam prepričava svoje ljubavne doživljaje, to je verovatno bilo u vreme kada je kita još mogla da mu se digne – znači pre trideset godina. Ja ga slušam i ne mogu da verujem da neko može toliko da laže. „Počne ona kao da se prenemaže... Al' nisam ni ja od juče...“

„Daj ne seri, bre, Suvanjac“, prekide ga Vojvoda grubo, „šta ti misliš, da smo mi neke zagoretine pa će da padnemo na te tvoje priče?“

„Priče?“, zavapi Suvajac gotovo uvređeno. „Dok sam ja karao najbolje pičke od Vardara pa do Triglava, vi ste...“

„Znam, znam...“, klimnu Vojvoda glavom, „mi smo se klatili u čaletova muda. Stara žvaka, svi ste vi bili veliki jebači, nekad davno, na ORA 1972. Napupele omladinke i sisate skojevke. 'Odi mala da vidiš koľka mi je drška od lopate i te fore... Ali, jebiga, Suvanjac, vreme prolazi, kita sve manja i sve neposlušnija, 'oćeš da piješ litar brlje dnevno a da đoka gleda non-stop u plafon, ne može to, ne može...“

„Misliš?“, sad je Suvajac već bio pogođen ovom Vojvodinom pričom, svi matorci su isti, pomeni im nedostatak potencije od kog svi pate al' ne priznaju, i ima da popizde, „znaš li ti da sam ja...“

„Znam, znam...“, opet ga Vojvoda prekide odmahujući rukom, „sad ćeš da mi pričaš kako si kao mlad kitom lomio orahe... Sve sam to već čuo od tipova sličnih tebi. Ima vas kô skakavaca. U svakoj birtiji odavde do Niške Banje po jedan sto u uglu rezervisan je za takve slične tebi. Popijete po dva piva i počnete da penite o tome kako ste

nekad bili neko i nešto, čisto da zaboravite kako ste sad niko i ništa...“

„Ja? Niko i ništa?“, sad je Suvajac već bio uvređen, usne mu se tresu, drhtavim rukama traži po džepovima pantalona cigarete, ali usled prevelike nervoze ne uspeva da ih pronade, što ga dodatno nervira. „Znaš li ti, mali, ko sam, bre, ja? Znaš li ti da mene...“

„Ne znam i ne interesuje me“, reče Vojvoda bezosećajno. „Interesuje me samo da bez problema završimo taj posao.“

Suvajac zausti nešto da kaže, ali odustade. Podiže čašu da iskapi svoju stomakliju, ali shvati da je prazna, nervozno pogleda ulevo, zatim udesno, onda podiže ruku i pozva konobaricu:

„Deso! Deso! Duplu stomakliju ovamo!“

Desa je bila vrlo ekspeditivna i puna saosećanja za njegov hronični alkoholizam, tako da mu je ekspresno donela naručenu dozu izbegavši tako da joj mušterija rikne od nervoze čekajući da u jetru ufiksa potrebnu količinu alkohola.

To je tajna uspešnih birtija: brza usluga i jeftin asortiman. Znam mnoge fine kafane koje su propale jer je konobarima trebalo vek i po da vam donesu naručeni vinjak, kao da idu u Kruševac po njega.

Da ne dužim mnogo, ja sam diskretno skrenuo pažnju već dobro pijanom Vojvodi da ne podjebava više matorog naduvenka jer bismo zbog te njegove ružne i većini ljudi strane sklonosti da uvek kaže ono što misli mogli da ostanemo bez obećanih para. Elem, negde oko ponoći, Suvajac je počeo da kukumavči kako treba da krenemo jer nas neki ljudi na nekom mestu čekaju. Nekako sam uspeo da

ubedim Vojvodu da je vreme za fajront i sva trojica smo krenuli napolje. Tamo je Suvajac iz trećeg puta uspeo mobilnim da okrene svog prijatelja taksistu koji je veoma brzo svojim malo ostarelim i malo izlupanim mercedesom stigao ispred rupe u kojoj smo se ucirkavali večeras.

Golema jedna copina, sa glavurdom zavarenom za široka ramena, provirila je kroz prozor auta i brundavim glasom rekla:

„Znači, ipak si uspeo, Koštunjavi. A?“

Vojvoda je prasnuo u smeh čuvši Suvajčev nadimak, na šta se ovaj samo kiselo nasmešio i pozvao nas da uđemo u kola.

Copina je dala gas i krenula prema bivšem Bulevaru Lenjina. Glasno je prokomentarisao:

„Pravo da ti kažem, dobrovoljce za ovakvo nešto jedino si mogao da nađeš u Desinoj rupi. Samo tu dolaze takvi pacijenti.“

„Šta ćeš...“, škrto je promrmljao Suvajac vadeći paklu crvene drine bez filtera.

„Koštunjavi!“, dreknuo je Vojvoda oduševljeno, očigledno rešen da Suvajcu ubije par milijardi nervnih ćelija. „Pa ti si moj čovek! Pušiš drinu bez filtera! Svaka čast. Oduvek sam govorio da je to najbolja cigara na tržištu.“

Suvajac proguta knedlu i upita ga nevoljno:

„Oćeš ti jednu?“

„Neka, fala. Od tih sranja se dobija rak na plućima. Tebi se može. Ionako ćeš za koju godinu da rikneš od ciroze jetre...“

Da, da... Suvajac je bio pravi primer toga šta sve naš čovek može da istrpi zbog love, jer Vojvoda nije pre-
stao da ga zajebava tokom čitave vožnje, u čemu mu se

kretenskim komentarima i glasnim grohotom pridružio i glavati vozač.

Negde oko pola jedan konačno smo i stigli na odredište.

Bio je to jedan parking u Duvaništu, novoizgrađenom naselju koje se nalazilo odmah iza Bulevara. Tu je bilo parkirano nekoliko taksija i dva automobila sa stranim registracijama. I upravo su oni bili najzanimljiviji. Blistavi metalik-crni mercedes sa ravnim farovima, zaobljen, elegantan, lep... I tamnoplava frontera, džip svačijih snova, doduše, nije ništa naročito kao terenac, ali je zato odličan za vožnju gradom, kurčenje i mažnjavanje riba. Upravo se pored njega i kurčio balavac u plavo-žutoj trenerci, kraj koga je u pozi „jebem se za pare“ stajala poluobnažena sponzoruša.

Glavonja je uparkirao svoj olupani merdžan upravo između ova dva auta i počeo mahnito da trubi ortacima taksistima koji su takođe bili na parkingu.

„Evo... Stigli smo“, nasmešio se Suvajac i izašao iz auta.

I mi smo postupili isto, doduše malo opreznije od njega, nikad ne znaš šta te čeka kad imaš posla sa ovakvim tipovima u ovo doba noći.

Parking je bio prostran i prazan, bazdeo je na benzin i ulje, ravno preko puta nas stajali su taksisti i nešto se domundavali, onaj balavac je pušio dugački marlboro i gledao nas nezainteresovano, a njegova klonirana plavuša obraćala je pažnju samo na sebe. Iz crnog merdžana tada je izašao solidno podgojen tip u odelu, držeći akten-tašnu u rukama. Stavio ju je na haubu auta i pozvao Suvajca i jednog taksistu da mu priđu.

„Dobro“, zabrundao je kada su to učinili, „imamo dobrovoljce. A gde je vozač?“

„Evo ga, samo što nije...“, kezio se Suvajac snishodljivo.

„Nemoj ti mnogo da sereš, Koštunjavi. Ovo je precizan posao i treba da se dolazi na vreme. Nemam ja celu noć da se izdrkavam ovde sa vama.“

Nije prošlo ni pola minuta a na parking je stigla i zvezda večeri u muzejskom primerku golfa jedinice. Parkirao ga je tik uz debeljkov mercedes i izašao napolje, zdepast pročelav tip koga je Suvajac odmah oslovio kao Čkalju.

„Pa dobro, gde si, bre, ti?“, zavapio je Koštunjavi.

„Šta se, bre, nerviraš, znaš da Čaki nikog ne ispaljuje.“

„Ne nerviram se, nego ne volim...“

„Imaš li moje suvozače?“

„Aha...“, rekao je Suvajac i malo se pomerio u stranu da nas Čkalja bolje zagleda. Zagledali smo i mi njega. Onizak, neugledan, sa buljavim očima i licem boje pergamenta, verovatno Suvajčev ortak po čašici. Nosio je kožnu jaknu kaki boje, jednu od onih koje su bile popularne sedamdesetih, kariranu košulju i izlizane pijačarske farmerke, delovao je jadno i smešno u isto vreme. Fizionomija mu je bila takođe interesantna: velika glava na kojoj se isticao krompirast nos, nigde vrata, široka ramena, pivska stomačina, nigde dupeta i par mršavih nogu, jedna za kvačilo, druga za gas.

„Pa i nisu nešto...“, prokomentarisao je paleći cigaretu.

„Nisam mogao da nađem bolje“, pravdao se Suvajac.

Pogledao sam u Vojvodu. Brada mu je drhtala, činilo mi se da će sledećeg trenutka da skoči i da obojicu podavi zubima.

„Dosta više sa sranjima“, oglasio se debeli iza nas.

„Ajde da radimo posô!“

Suvajac nam je prišao i počeo da objašnjava situaciju.

„Ovako stoje stvari... Čkalja će da vozi, vi ćete da budete s njim u autu. Voziće preko Bulevara, Sremskom ulicom, pa desno do parkinga iza Medicinskog fakulteta... Znete taj put?“

„Aha...“, lenjo klimnuh glavom.

„Šta je naš posao u svemu tome?“, upita ga Vojvoda.

„Pa to...“, promuća Suvajac, „da budete s njim u kolima.“

„Samo to?“

„Samo to.“

„Je l' ti mene zajebavaš?“

Tada se u čitavu priču umeša debeli tip sa aktovkom.

„Objasni klincima sve do kraja, Koštunjavi. Nemoj da se femkaš kô seoska mlada.“

„Dobro... Dobro...“, mrmljao je Suvajac, „ovaj... Čkalja će da vozi...“

„Ajde?!“, zapanjio se Vojvoda.

„Negde oko sto kilometra na sat...“

Pogledali smo se.

„Levom stranom drumu. To jest, u pravcu suprotnom od pravilnog.“

Više nam nije bilo do šale.

Vojvoda je odmah planuo u svom stilu. Prvo je Suvajca nazvao matorim alkosom i prejebotinom, onda mu je iznaređao sve žive i mrtve članove familije i najzad mu postavio logično pitanje:

„I ti misliš da ćemo mi to da uradimo za jebених *trista* maraka? Pa ti nisi normalan!“

„Mislim...“, počeo je Suvajac diplomatski, „nije to tako zajebano kao što izgleda, u ovo doba gotovo i da nema saobraćaja, a Čkalja je odličan vozač...“

„Stvarno? Pa zašto mu onda ti ne budeš jebeni suvozač?“
„Znate, ja sam star...“, započeo Suvajac da se prenemaže.
„Ma nemoj?! Pa zato 'oćeš da ja poginem u cvetu mladosti?!“

„Nisam tako mislio...“

„Hiljadu.“

Nastade duga i i te kako neugodna sekunda tišine.

„Koliko?“, zavapio je Suvajac.

„Hiljadu“, potvrdio je Vojvoda suvo. Baš je umeo da tvrdi pazar.

„Maraka?“

„Jok! Unučića stomaklije! Naravno da su marke u pitanju, pizda ti materina izlapela!“

Suvajac je unezvereno zavrteo glavom i okrenuo se ka ostatku ekipe rezignirano uzdahnuvši.

„Ja ne mogu... Ovo je previše.“

„Naravno da možeš!“, sasekao je debeli tip njegovu pate-tičnu paradu. „Opet si hteo da se ugradiš, a, Koštunjavi? Kakav si ti lihvar! Daj deci te pare i prestani da se praviš lud. Danas su velika muda retka pojava, zato i treba da se plate.“

Suvajac je par trenutaka preračunavao nešto u sebi, kao Emir Kusturica u reklami za pivo. Sve to je trajalo par sekundi, a onda se Suvajac baš kao i Kusta na TV-u okrenuo i umesto čuvene rečenice „Pivo za društvo!“, samo tiho promrmljao:

„U redu... Ali pare dobijate posle vožnje.“

„Neće moći ove noći!“, ponovo se ubacio Vojvoda. „Sve odmah. Otkud znamo da li će uopšte biti *posle vožnje*?“

Ovo je Koštunjavog opet bacilo u teška i filozofska razmišljanja, nešto je mumlao sebi u bradu, računao na prste, žmirkao... Onda je samo poraženo rekao:

„U redu.“

Šta da vam kažem? Bili smo oduševljeni. Sam Bog je hteo da nama sirotanima tek tako, iz vedra neba, padne hiljadu marona u krilo. Kakvi smo mi srećnici. Već sam zamišljao šta ću sve uraditi sa svojom lovom. Prvo ću da odem na neko fino mesto da se ožderem i obločem, ima da lepim svircima pare na čelo i maltretiram konobare. Posle ću sebi da nakupujem gomilu stvari: nove patike, nove farmerice, dres *Sakramento kingsa* sa natpisom *Stojakovic* na leđima, soni plejstejšn, muzičku liniju, sve Vajtsove albume, komplet Alana Forda, sabrana dela Čarlsa Bukovskog...

Uh... Toliko stvari, a samo hiljadu maraka.

Suvajac nam je prišao sa izrazom neskrivenog očaja na licu. Iz unutrašnjeg džepa kožne jakne izvadio je urolan podebeli svežanj novčanica povezan crvenom gumicom.

„Oho-ho! Stigla turšija!“, oduševljeno je uskliknuo Vojvoda. „Al’ si ti pod kintom, Koštunjavi! Ima se – može se, a?“

Suvajac je samo duboko uzdahnuo, kao da će dušu da ispusti, i počeo da broji lov. Samo da ste videli tu scenu. Kako je koju novčanicu spuštao na Vojvodin dlan, tako je gutao po knedlu, sreća što svota nije bila malo veća jer bi se na kraju rasplakao. Kad je izbrojao i dvadesetu banknotu, brzim pokretom vratio je svežanj u sigurnost unutrašnjeg džepa jakne, podigao glavu i uputio nam pogled pun neizrecivog bola. Izgledao je kao da je umesto love upravo morao da nam priloži levo plućno krilo ili sina jedinca.

Završivši tu formalnost, vratili smo celu stvar u predviđeni tok i spustili tenziju. Sad je ostalo ono najvažnije. Vožnja.